

“मीठे बच्चे- विचार सागर मन्थन गरेर श्रीकृष्ण र परमात्मा शिवको महान् अन्तरलाई स्पष्ट गर।”

(श्रीकृष्ण जन्माष्टमी सँग सम्बन्धित)

प्रश्न:- ब्रह्मा बाबा आफूले आफैं सँग के कुरा गर्छन्? उनलाई के आश्चर्य लाग्छ?

उत्तर:- ब्रह्मा बाबा आफूले आफैं सँग कुरा गर्छन्- थाहा छैन किन शिवबाबालाई घरी-घरी भुलिहाल्छु। यस्तो त होइन- बाबा जब प्रवेश गर्नुहुन्छ तब याद रहन्छ, बाबा जानु भएपछि याद भुलिन्छ। तर म त उहाँको बच्चा हुँ, याद किन भुलिन्छ? के मेरो यादले नै बाबा आउनु हुन्छ? ब्रह्मा बाबा आफूले आफैं सँग यस्तै-यस्तै कुरा गरेर आश्चर्य मानिरहन्छन्।

गीत:- तू प्यार का सागर है...

ओम् शान्ति। शिवबाबाले बसेर आफ्ना सिकीलधे बच्चाहरूलाई गीताको भगवान् को हुनु हुन्छ भनेर सम्झाउनु हुन्छ। किनकि यस समयमा सारा सृष्टिमा अज्ञान-अँध्यारो छ। यसलाई भनिन्छ घोर अँध्यारो, अज्ञान-अँध्यारो। फेरि ज्ञानको उज्यालो चाहिन्छ। परमपिता परमात्मालाई नै मनुष्यहरू ज्ञानका सागर, नलेजफुल मान्छन्। ठीकै छ, उहाँ ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ, उहाँबाट के मिल्छ? नदीबाट पानी मिल्छ, जहाँ स्नान पनि गर्छन्। तिमीलाई ज्ञान सागरबाट के मिल्छ? एक थोपा। बाबा आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- म ज्ञानको सागर हुँ, तिमीलाई थोपा दिन्छु। कुनचाहिँ थोपा? केवल भन्दछु- म तिम्रो पिता हुँ। तिमी मलाई याद गर। हामी आफ्नो शान्तिधाम-सुखधाममा जान्छौं भन्ने सम्झ।

ज्ञानसागरले एक सेकेन्डमा जीवन मुक्ति वैकुण्ठमा पठाइदिनु हुन्छ। घरमै बसेर पनि दिव्य दृष्टि दिनु हुन्छ। मनुष्यहरू त एक-अर्कालाई सामुनेमा दृष्टि दिन्छन्। बाबाले घरमै बसेर साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। एक थोपा पाएपछि तिमी यहाँबाट गइहाल्छौ। यहाँ बस्दा-बस्दै तिमी वैकुण्ठमा गइहाल्छौ। अब बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। गीताका भगवान् को हुनु हुन्छ? उहाँ हुनु हुन्छ ज्ञानका सागर निराकार। मनुष्य त श्रीकृष्णको लागि गायन गर्छन्। अब तिमीले श्रीकृष्णले ज्ञान सुनाएको होइन भनी सम्झाउनु छ। पहिले-पहिले त भन्छन्- कृष्णले माताको गर्भबाट जन्म लिए। कंसपुरी थियो। फेरि आवाज भयो- हे कंस, तिमीलाई मार्नेवाला आएको छ। यो त जान्दछौ सबै असुर छन्। कंस, जरासन्धी, अकासुर, बकासुर पाप आत्मा सबैको विनाश गर्नको लागि उनको जन्म देखाउँछन्। त्यसैले श्रीकृष्णले जन्म लिए। उनी त साना थिए। फेरि ज्ञान कहिले दिए? उनीहरू त युद्धको मैदानमा कृष्णको ठूलो रूप देखाउँछन्, सानो त देखाउँदैनन्। त्यसरी नै कृष्ण जयन्ती पछि फेरि गीता जयन्ती देखाउँछन्। केही समय पछि जब उनी ठूला भए तब ज्ञान दिए होलान्। यो पनि देखाउँछन्- जन्म लिनु भएको छ। टायम पनि देखाउँछन्- रात्रिको समय। यहाँ तिमी देख्छौ शिवबाबाको पदार्पण भएको छ। कहिले प्रवेशता भयो यो कसैलाई पनि थाहा छैन। शिवबाबा त बच्चा बन्नु भएको होइन। उहाँ त बुढो वानप्रस्थ अवस्थामा आउनु भएको छ। कहिले आउनुभयो यसको तिथि-तारिख (डेट) छैन। कृष्णको त तिथि-तारिख छ र उनी गर्भबाट पैदा भएका हुन्। उहाँ शिवबाबा त ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ। उहाँलाई सानो हुनुपर्दैन, जसलाई फेरि ठूलो भएपछि ज्ञान सुनाउनुपरोस्। कृष्ण त मनुष्य थिए। मनुष्यलाई ज्ञानसागर भनिदैन। उनको त जन्म नै स्वर्गमा भयो। उनले कसैलाई राजयोग सिकाउन सक्दैनन्, किनकि स्वयं

२०७५ भाद्र १६ शनिबार १-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
नै राजा हुन्। वास्तवमा तिमीलाई थाहा छ- निराकार बाबा नै आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। पतितहरूलाई
पावन, राजाहरूको राजा बनाउनु हुन्छ।

त्यो हदको रात र दिन अनि यो बेहदको रात र दिनको अर्थमा पनि फरक छ। यो हो संगम जबकि ब्रह्माको रात
पूरा भएर ब्रह्माको दिन सुरु हुन्छ। यो हो बेहदको रात्रि, अज्ञान अँध्यारो। सत्ययुगमा हुन्छ उज्यालो। त्यो
रातको कुरा होइन। उनीहरू त कृष्णको जन्म रातमा मनाउँछन्। त्यो भयो हदको कुरा, यो हो बेहदको। बाबा
भन्नुहुन्छ- म आउँछु, मेरो कुनै तिथि-तारीख छैन। कृष्ण-रामको त तिथि-तारीख छ। मुख्य छन् नै दुईवटा।

अब कृष्णजयन्ती आउँछ नि, नि। उनीहरूलाई सम्झाउनु छ कृष्ण त साना बच्चा हुन्। रात र दिन त ब्रह्माको
गाइएको छ। ब्रह्माको दिन कृष्ण हुन्, र ब्रह्माको रात ब्रह्मा हुन्। ब्रह्मा नै फेरि कृष्ण बन्छन्। कृष्णको रात वा
कृष्णको दिन भनिदैन। उनीहरू त सम्झन्छन्- कृष्ण भगवान् हुन्, उनी हाजिराहजुर छन्। त्यसैले यसको बारेमा
पनि सम्झाउनु छ। तिमी हो शिवजयन्ती वा शिवरात्रि भन। शिवजयन्ती भन्नु ठीक हो। यो पनि सम्झाउनु पर्छ।
उहाँ त गर्भमा आउनु हुन्। साधारण तनमा आउनु हुन्छ। कृष्णको त ८ पीँढी चल्यो। सानो छँदा उनलाई मोहन
अथवा कृष्ण भनिन्छ। जसरी प्रिन्स अफ वेल्स छन् त्यसरी नै पहिले-पहिले गद्दी इन्द्रप्रस्थको- प्रिन्स अफ
इन्द्रप्रस्थ। फेरि उनी प्रिन्सबाट राजा (किङ्ग) हुन्छन्। कृष्ण अक्षर होइन, महाराजा नाम नै गाइएको छ। श्री
लक्ष्मी-नारायणलाई महाराजा-महारानी भन्छन्। किंग अक्षर अंग्रेजहरूको हो, वास्तविक नाम महाराजा-
महारानी हो। यस्तो होइन- नारायणले ज्ञान दिएका थिए। स्वयंवर पछि कृष्ण फेरि श्री नारायण बन्छन्। अब यी
ज्ञानसागर शिवको नाम त बदलिदैन। एउटै नाम छ। उहाँको त्यो रथ त ठूलो छ। आउने वित्तिकै ज्ञान सुनाउन
सुरु गरिदिनु भएको छ। यिनले (ब्रह्माले) त केही पनि जान्दैनथे। समझमा आउँछ यिनमा आउनु भएको छ,
जसले साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। नलेज दिइरहनु भएको छ। यो साक्षात्कारको रहस्य अथवा यो ज्ञान सुरुमा
पहिले बुझिदैनथ्यो। बाबाले आफ्नो अनुभव बताउँछन्- सुरुमा बनारस जानुभयो त भित्ताहरूमा गोला आदि
निकालिरहन्थे। बुद्धिमा केही पनि आउँदैनथ्यो- यो के हो? किनकि यी त मानौं बच्चा (बेबी) बने। नयाँ जन्म
लिए, नि। भन्छन् नि- बाबा, म ८-१० महिनाको बच्चा हुँ त्यसैले म पनि बच्चा भएँ। त्यसैले पहिले केही पनि
समझमा आदैनथ्यो। ती ज्ञानका कुरा नै बेग्लै थिए। अगडम-बगडम के-के बसेर निकाल्थे। अहिले त सिक्दा-
सिक्दै कति वर्ष भैसके! अहिले बाबाको कुरा बुद्धिमा आउँछ। बच्चाहरूलाई कृष्णजयन्तीको बारेमा
सम्झाउनु छ। चित्र त वास्तवमा छन्। वृक्षमा ब्रह्माको चित्र पनि छ। मक्खन त यिनले निलिदिन्छन् (हप
गरिदिन्छन्)। विश्वको मालिकपनको मक्खन हो। कृष्ण सत्ययुगको प्रारम्भ लिएर आएका हुन्। श्रीकृष्ण हुन्
सत्ययुगका पहिला प्रिन्स फेरि उनका बच्चाहरू पनि प्रिन्स बन्छन्। यो हो उनको प्रारम्भ जो कलियुगमा त
थिएन। त्यसैले यो सूर्यवंशीको प्रारम्भ कसले बनायो? गायन छ- ज्ञान सूर्य प्रगटा अज्ञान अन्धेर विनाश। ज्ञान
सागर शिवबाबा हुनु हुन्छ। उहाँ आउनु भएको छ र स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। अन्तर बताउनु छ।
कृष्णले कसरी गीता सुनाउन सक्छन्, उनी त बच्चा हुन्। गर्भमा आएका छन्। देखाउँछन्- त्यहाँ कंस,
जरासन्धी आदि थिए। तर त्यहाँ असुर त हुन सक्दैनन्। असुर र देवताहरूको लडाइँ देखाउँछन्। त्यसैले असुर
कलियुगको अन्तमा नै हुनु पर्छ, देवताहरू सत्ययुग आदिमा हुनु पर्छ। दुवैको लडाइँ त भएको होइन।
वास्तवमा महाभारत लडाइँ भने भएको हो। देवताहरू त यहाँ हुन सक्दैनन्। असुरहरूको असुरहरू सँग लडाइँ
भएको हो। मुसलमानहरूको राज्य पनि देख्दछौ। वास्तवमा यादव, कौरव र पाण्डव पनि छन्।

पाण्डव हुन् अहिंसक, योगबल। यहाँ त रगतका नदीहरू बगिरहन्छन्। दुश्मनी छ नि, नि। विभाजन हुँदा रगतको नदी धेरै बगेको थियो, नि। भाइ-भाइको युद्ध भयो, भाइ-भाइ त हुन् नि। लडाइँ उनीहरूको लाग्छ नत्र रगतको नदी कसरी बग्छ? यिनीहरू त एक-अर्काको हत्या गर्छन्। तलवार चलाउँछन् तब रगतको नदी बग्छ। यो हो संगमको समय। रगतका नदीहरूपछि फेरि घिउका नदीहरू बग्नु छ। कृष्ण त साना प्रिन्स हुन्। फेरि उनको पनि बसेर ग्लानि गरेका छन्। उनलाई त ज्ञानसागर भन्न सकिदैन। देवताहरूको महिमामा गाइन्छ— सर्वगुण सम्पन्न, मर्यादा पुरुषोत्तम... यो महिमा बच्चाको हुन सक्दैन। महिमा सदैव राजा-रानीको चल्छ। उनीहरूले लक्ष्मी-नारायणलाई सत्ययुगमा र कृष्णलाई द्वापरमा लिएर गएका छन्। कति ठूलो भूल गरेका छन्! लक्ष्मी-नारायणको वाल्यकालको कहानी पनि कसैले बताउन सक्दैन। राम-सीताको पनि केही न केही बताउँछन्। कृष्णको पनि उल्टो-सुल्टो कुरा बताउँछन्। केही सुल्टो कहानी पनि त बताऊ। लक्ष्मी-नारायणको त महिमा गाइन्छ— सर्वगुण सम्पन्न, मर्यादा पुरुषोत्तम, अहिंसा परमोधर्म...। ठिक छ, उनीहरूलाई राज्य कसले दियो? मनुष्यको नाम सुनेर अलमलिन्छन्। लक्ष्मी-नारायण भन्ने बित्तिकै तिमी सत्ययुगमा गइहाल्छौ। यो हो नरबाट नारायण बन्ने कथा। कृष्ण बन्ने कथा भनिदैन, यसलाई सत्यनारायणको कथा भनिन्छ। सत्य कृष्णको कथा भनिदैन। सच्चा बाबा ज्ञानका सागरले यो कथा सुनाउनु हुन्छ। सारा सृष्टिको आदि, मध्य, अन्तको कथा हो। त्यसमा श्री लक्ष्मी-नारायणको कथा पनि आइहाल्छ। उनको ८४ जन्मको कथा देखाउँछन्। श्री नारायणको कथाले बेडा पार भयो। वास्तवमा बाबा बसेर बच्चाहरूलाई नरबाट नारायण बन्ने सच्चा कथा सुनाउनु हुन्छ। श्री नारायण त ठूला छन् नि। स्वयंवर भन्दा पहिले को थिए? के लक्ष्मी-नारायण नै नाम थियो वा अर्को कुनै नाम थियो? राधा-कृष्ण हुन्, जसको स्वयंवरपछि लक्ष्मी-नारायण नाम राखिएको छ। बाबाले निबन्ध दिनु हुन्छ फेरि तिमीले विचार सागर मंथन गर्नु पर्छ। पहिलो नम्बरको भूल हो यो। तिमीलाई थाहा छ— अहिले कलियुग हो। यादव, कौरव, पाण्डव पनि छन्। कलियुगको समय पनि छ। कलियुग पछि अवश्य सत्ययुग हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— रावणको पंजाबाट छुटाएर वापस लिएर जान म गाइड बनेर आएको छु। आत्माहरूलाई नै लिएर जानेछु।

गायन छ— आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... यस्तो होइन कृष्ण अलग रहे बहुकाल। महिमा नै उहाँ निराकारको छ— जब उहाँ सतगुरु दलालको रूपमा मिल्यो, सुन्दर मेला भयो। यहाँ त सबै गुरु नै छन्। गाइएको छ— सतगुरु मिला दलाल..... सत परमपिता परमात्मा दलालको रूपमा मिल्नुहुन्छ। सौदा दलालद्वारा हुन्छ। यो पनि मगनी (सगाई) हुन्छ। आत्मा र परमात्मा अलग हुन्। परमात्मा निराकार हुनु हुन्छ, उहाँ आएर यिनमा प्रवेश गरेर तिमी सगाई गर्नुहुन्छ। स्वयं दलाल बन्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— म परमपिता परमात्मालाई याद गर। यस शरीरमा बसेर भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। म तिमीलाई माया रावणबाट मुक्त गरेर साथमा लिएर जानेछु, तिमीलाई फेरि राजाई दिएर म निर्वाणधाममा बस्नेछु। कृष्णले कहाँ यस्तो भन्छन् र? यी हुन् नै आत्मा र परमात्मा। कृष्ण त साना बच्चा हुन्। सम्झाउनु पर्ने कुरा त धेरै छन्। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको छ कसरी यिनमा प्रवेशता भयो? फेरि बुझ्न थाले— म राजाहरूको पनि राजा बन्छु। विष्णुको साक्षात्कार भयो र दिलमा धेरै खुसी लाग्यो। फेरि विनाशको साक्षात्कार पनि भयो। तर त्यति समझमा आएन। अहिले सम्झन्छन्— बाबाले यो साक्षात्कार गराउनु भएको हो— तिमी नरबाट नारायण बन्छौ। तर त्यसबेला यति समझ थिएन। जसरी बाबाले राती बताइरहेका थिए— थाहा छैन के हुन्छ जो शिवबाबालाई याद गर्न भुलिहाल्छु। यस्तो त होइन जब बाबा प्रवेश गर्नुहुन्छ तब बाबा आउनु भएको छ भन्ने सम्झन्छु, याद रहन्छ, बाबा जानु हुन्छ तर

भुलिहाल्छु। प्वाइन्ट सुनाउनु हुँदा महसुस हुन्छ— बेहदका बाबा आएर सुनाउनु हुन्छ। तर म स्वयं नै भुलिहाल्छु। के मेरो यादको कारण नै आउनु हुन्छ? यसो भनौं— म घरी-घरी याद गर्छु। यिनमा आउनु भए सबैको कल्याण हुन्छ। याद नै मुख्य हुन जान्छ। आउनु भएको भए पनि, नआउनु भएको भए पनि बाबालाई अवश्य याद गर्नु छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— गीता जयन्तीपछि कृष्णजयन्ती हुन्छ। पहिले हुन्छ शिवजयन्ती, फेरि गीताजयन्ती, अनि कृष्णजयन्ती। शिव त ठूलो हुनु हुन्छ। एकछिनमै आउनु हुन्छ र गीता सुनाउनु हुन्छ। सानो त हुनु हुन्न। यी कुरामा विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ— हामीले कसरी सम्झाउने?

पहिला ख्याल गर— शिव कसलाई भनिन्छ, जसको रात्रि मनाइन्छ। सत्ययुग हो श्रीकृष्णको राजधानी। नरबाट नारायण बन्ने नलेज त अवश्य पनि बाबाले नै दिनु हुन्छ, उहाँ नलेजफुल हुनु हुन्छ। अरू कसैलाई नलेजफुल भनिदैन। गड इज नलेजफुल, रचयिता, बीजरूप हुनु हुन्छ। उहाँले नै ड्रामाको नलेज सुनाउनु हुन्छ। ड्रामा कहिले सुरु हुन्छ र कहिले पूरा हुन्छ, कसैलाई थाहा छैन। सत्ययुग देखि कलियुगको अन्त सम्मको विश्वको इतिहास-भूगोल कसरी दोहोरिन्छ— यो कसैले पनि सम्झाउन सक्दैन। जो त्रिकालदर्शी छ उसैले सुनाउन सक्छ। एक बाबा सिवाय त्रिकालदर्शी त कोही पनि छैन। उहाँले नै तिमीलाई त्रिकालदर्शी बनाउनु हुन्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मास्टर नलेजफुल र त्रिकालदर्शी बनेर श्रीकृष्ण र परमात्मा शिवको महान् अन्तरलाई स्पष्ट गरेर घोर अँध्यारोबाट निकाल्ने सेवा गर्नु छ।
- २) बाबाले जुन निबन्ध दिनु हुन्छ त्यस बारेमा विचार सागर मन्थन गर्नु छ। ख्याल गर्नु छ— अरूलाई कसरी सम्झाउने।

वरदानः— खुशीको खजानाबाट सम्पन्न बनेर सदा खुशी रहने एवं खुशीको दान दिने महादानी भव

संगमयुगमा बापदादाले सबै भन्दा ठूलो खजाना खुशी दिनु भएको छ। दिनहुँ अमृतबेला खुशीको एक प्वाइन्ट सोच र सारा दिन त्यसै खुशीमा रहने गर। यसरी खुशीमा रहेर अरूलाई पनि खुशीको दान गरिराख। यो नै सबै भन्दा ठूलो महादान हो। किनकि दुनियाँका आत्मामा अनेक साधन भएर पनि आन्तरिक सच्चा अविनाशी खुशी छैन। तिमी सँग खुशीको भण्डार छ, त्यसैले त्यस्तो खुशीको दान गरिराख, यो नै सबै भन्दा ठूलो सौगात हो।

स्लोगनः— महान् आत्माको परम कर्तव्य हो— उपकार, दया र क्षमा।